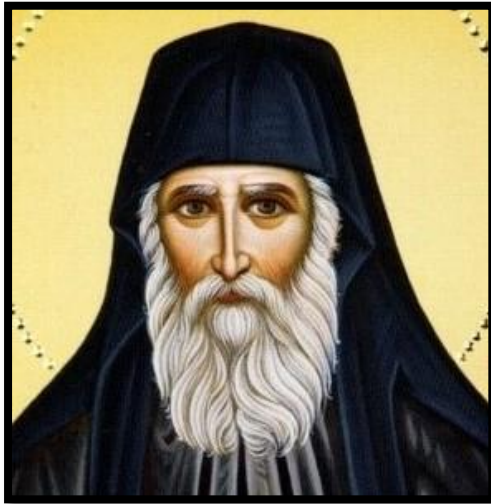

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Άγιος Παΐσιος ο Άγιορείτης

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

**Έτος 4^ο Τεύχος 13^ο Μάρτιος - Μάιος 2022
ΑΘΗΝΑΙ**

Διατίθεται Δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονεῖσαι.....	3
Τελειότητα, Ανάσταση, Αιωνιότητα.....	4
ΤΡΙΩΔΙΟ : Η πνευματική ωφέλεια.....	6
Σκέψεις για την Μεγάλη Τεσσαρακοστή.....	9
Οι Χαιρετισμοί στην Παναγία, κρύβουν το μυστικό της χαράς.....	12
Χαιρετισμοί: Η ιστορία των ληστών.....	14
Γιατί ο Χριστός δεν άλλαξε τον Ιούδα.....	17
Φώτης Κόντογλου: Άνεστη Χριστός, η δοκιμασία τοῦ λογικοῦ.....	21
Το ὄραμα του Αγίου Παΐσιου του Μεγάλου.....	23
Τα εγκαίνια στο μοναστήρι της Ουγκάντας.....	26

Πληροφορίες και εγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

Μερικοί από τους τομείς της ενώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους και ανάγνωση ψυχοφελών βιβλίων.
- Παροχή συμβουλών και πληροφοριών που αφορούν σε θέματα καθημερινής πρακτικής (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π.)
- Μεταφορά ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ή άλλους ιατρικούς φορείς.
- Παροχή εργασιών οικείας (π.χ. υδραυλικές εργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Η Ιστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Έδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

T.K. 111 43 Αθήνα

Email: diakonoι.xristou@gmail.com

A.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ΙΔ Αθηνών.

Για Δωρεές - Εγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιώς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

(Παρακαλώ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας αποστέλλεται απόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱός του ανθρώπου ουκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλά διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)

Ο Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνε καὶ ἄνθρωπος δια νὰ τοὺς διακονῆσει. Ἐχοντας σημαῖα καὶ λάβαρο τῆς διδαχῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦμε τὸν ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο νὰ μας εὐλογεῖ, ὥστε νὰ πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπὸς καὶ πόθος μας εἶναι νὰ κοινωνήσουμε καὶ νὰ διακονήσουμε τὸν Χριστό, ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας

Τελειότητα, Ανάσταση, Αιωνιότητα

Ο Απόστολος Παύλος ανέβηκε στις αρετής το πιο ψηλό σκαλί, σαν αετός πέταξε στη πιο όμορφη του ουρανού κορυφή. Να φτάσουμε κι εμείς κοντά του, με αγάπη μας καλεί, ο κάθε πιστός, μας λέει, να επιδιώκει τελειότητα και αρετή.

«Όσα εστίν αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα αγνά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, ει τις αρετή και ει τις έπαινος, ταύτα λογίζεσθε ά και εμάθετε και παρελάβετε και ηκούσατε και είδετε εν εμοί εν τη Εκκλησία, ταύτα πράσσετε και ο Θεός της ειρήνης έσται μεθ' υμών, αδελφοί» (Φιλ. δ' 8-9)

Με αυτά τα εφόδια μόνον θα ανταποκριθούμε στου Χριστού την εντολή.

«Έσεσθε οὖν ύμεϊς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατήρ ύμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν».

Περισσότερο όμως ο Παύλος προχωρεί και αναλύει την εντολή αυτή. Και αν ποθούμε να πετύχουμε τον κύριο προορισμό μας, αδελφοί, ένα μας μένει, να εφαρμόσουμε την αλάνθαστη αυτή και θεία προτροπή.

Δηλαδή ο κάθε πιστός στη ζωή του τον Χριστό τέλεια να ακολουθεί, την σεμνότητα, την ηθική, αξιοπρέπεια, την ανωτερότητα να

επιζητεί. Τα δίκαια και τα αγνά στην κάθε εκδήλωσή του να επιδιώκει δηλαδή. Τότε και μόνον την ημέρα της Κρίσεως του Κυρίου θα δικαιωθεί.

Ναι, αδελφέ μου, αγάπα όσα είναι εύφημα και δίκαια και προσφιλή, ό,τι αρέσει στο Θεό, αυτό πρέπει να αρέσει και σε κάθε θεοφιλή ψυχή. Και οποιοδήποτε άλλο έργο αγαθό και αγνό οφείλει να ακολουθεί, προκειμένου στην κορυφή των αξιών και της τελειότητας να ανέβει.

Και ο νους σου σαν την μέλισσα να τριγυρίζει από αρετή σε αρετή, ναι, ο καλός λογισμός θα στερεώσει σαν παλάτι, όπου η ψυχή θα αναπαυθεί. Και η καλή σου σκέψη πρέπει από την καλή σου πράξη να συνοδευθεί, τότε

και μόνον η προσπάθειά σου θα είναι ολοκληρωμένη και ανυψωτική.

Εδώ ακριβώς η αξία του καλού Χριστιανού, θα φανεί, θα αποδειχθεί, η καλή του σκέψη όταν θα γίνει καλή πράξη και σωστή εφαρμογή.

Οι πολλοί άνθρωποι σκοντάφτουν και αποτυχαίνουν στην προσπάθεια αυτή, διότι η ανάβαση τους φοβίζει, ενώ η κατάβαση τους ευχαριστεί πολύ.

Σας παρακαλώ, αδελφοί μου, να κάνετε σκοπό της ζωής σας το υψηλότερο σκαλί, την τελειότητα, την ανάσταση, την αιωνιότητα, με όπλο την κάθε αρετή.

Οι αγώνες σας να είναι κυρίως θεάρεστοι, όπως των Αγίων και πνευματική. Κανένας να μη σας γελάσει, ότι τάχα η προσπάθεια αυτή δεν θα εφαρμοστεί.

Ολόψυχα σας εύχομαι καλή Ανάσταση, καλόν αγώνα και με τη νίκη και αιώνια να είμαστε στη Βασιλεία του Θεού μαζί. Αμήν.

*Αρχιμ. Ιωακείμ Αγιορείτης, ευχέτης σας διάπυρος προς τον Αναστάντα Κύριον.
Ιερά κοινοβιακή σκήτη προφήτου ήλιου Αγιον Όρος.*

ΤΡΙΩΔΙΟ : Η πνευματική ωφέλεια των προπαρασκευαστικών εβδομάδων

Η κίνηση που καλείται από την Εκκλησία να κάνει ο πιστός, ιδιαίτερα σ' αυτή την περίοδο, είναι η στροφή στο εσωτερικό του για να εντοπίσει με τη βοήθεια του πνευματικού του τις αμαρτίες και τα πάθη του, που ουσιαστικά τον εμποδίζουν να έχει πλήρη κοινωνία με τον Θεό.

Στη συνέχεια, αφού συντριβεί, πενήσει και μετανοήσει για αυτά, διά του μυστηρίου της εξομολογήσεως, έρχεται η εσωτερική ελάφρυνση, χαρά και η πληρότητα της παρουσίας του Θεού σε όλη την ύπαρξη του αναγεννημένου ανθρώπου.

Καλούμαστε τελικά να βγάλουμε τη «μάσκα και την ψευδαίσθηση του τακτοποιημένου» με τον Θεό και διά της εκκλησιαστικής ασκητικής να μεταμορφωθούμε σε συνειδητούς πιστούς, εμπειρικά γεμάτους από την χάρη και την παρουσία του Θεού.

Η κίνηση που καλείται από την Εκκλησία να κάνει ο πιστός, ιδιαίτερα σ' αυτή την περίοδο, είναι η στροφή στο εσωτερικό του για να εντοπίσει με τη βοήθεια του πνευματικού του τις αμαρτίες και τα πάθη του, που ουσιαστικά τον εμποδίζουν να έχει πλήρη κοινωνία με τον Θεό

Εδώ χρειάζεται να το συγκρίνουμε με την κοσμική αντίληψη και πρακτική, δυστυχώς ακόμα και Χριστιανών για το Τριώδιο. Αντίθετα με τον σκοπό της Εκκλησίας, ο παγανισμός τις ημέρες του Τριωδίου αναβιώνει, καθώς καλεί τον κόσμο να βάλει μάσκες, να ξεφαντώσει και γενικότερα να το ρίξει έξω...!

Εντελώς άλλη κατεύθυνση, τελείως διαστρεβλωμένος σκοπός και εντελώς λανθασμένη προοπτική...! Ας το αφήσουμε, όμως, αυτό και ας δούμε τι ζει ο πιστός λειτουργικά αυτές τις εβδομάδες:

Η Εκκλησία μας την πρώτη εβδομάδα, του Τελώνου και Φαρισαίου (Λουκ. 18, 10-14), μας διδάσκει με το κοντάκι της εορτής: «Φαρισαίου φύγωμεν υψηγορίαν, και Τελώνου μάθωμεν, το ταπεινόν εν στεναγμοίς, προς τον Σωτήρα κραυγάζοντες· Ἰλαθι μόνε ἡμίν ευδιάλλακτε». Δηλαδή, μας τονίζει την ταπείνωση και αληθινή συντριβή του Τελώνου και μας ζητά να αρνηθούμε την υπερηφάνεια, επιδειξιμανία και αυτοδικαίωση του Φαρισαίου.

Τη δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου που μας πέρασε, της Παραβολής του Ασώτου (Λουκ. 15, 11-33) ή, καλύτερα, του Σπλαχνικού Πατέρα, μας διδάσκει η Εκκλησία αντίστοιχα διά του κοντακίου: «Της πατρώας δόξης σου, αποσκιρτήσας αφρόνως, εν κακοίς εσκόρπισα, ον μοι παρέδωκας πλούτον· ὅθεν σοι την του Ασώτου, φωνήν κραυγάζω· Ἥμαρτον ενώπιόν σου, Πάτερ οικτίρμον· δέξαι με μετανοούντα, και ποιήσόν με, ως ένα των μισθίων σου».

Η δεδομένη αγάπη, φιλανθρωπία και φιλευσπλαχνία του Θεού περιμένει μια ανοιχτή αγκαλιά για τον άνθρωπο που διά της μετανοίας επιστρέφει. Ταυτόχρονα, μακροθυμεί στη σκληροκαρδία του μεγάλου γιου που είναι πάντα στην πατρική εστία, αλλά δεν βιώνει τη χαρά της επιστροφής του αδελφού...! Μια παράμετρο πολύ σημαντική, που δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητη!

Τέλος, σε αντίθεση με τις δύο πρώτες Κυριακές, την τρίτη Κυριακή, της Αποκρέω του Τριωδίου, διαβάζεται το Ευαγγέλιο της Μελλούσης Κρίσεως (Ματθ. 21, 31-46). Εδώ βλέπουμε ότι η αγάπη και η φιλανθρωπία του Θεού είναι μεν δεδομένη, αλλά υπάρχει η δικαιοσύνη και η κρίση Του στη Δευτέρα ένδοξη Παρουσία Του.

Δηλαδή κάτω από τα συγκεκριμένα κριτήρια που μας παρουσιάζει, θα μας κρίνει όλους κατά πόσο ανταποκριθήκαμε στον πόνο και την ανάγκη ή όχι του πάσχοντος αδελφού μας.

Το κοντάκιο και εδώ είναι χαρακτηριστικό: «Όταν έλθης ο Θεός, επί γης μετά δόξης, και τρέμωσι τα σύμπαντα· ποταμός δε του πυρός προ του Βήματος έλκη, και βίβλοι ανοίγονται, και τα κρυπτά δημοσιεύονται· τότε ρύσαί με, εκ του πυρός του ασβέστου, και αξίωσον, εκ δεξιών σου με στήναι, Κριτά δικαιοτάτε».

Κανείς δεν δικαιούται να κρίνει-κατακρίνει τον άλλον, η κρίση είναι μόνο του Χριστού και ουσιαστικά όποιος το κάνει μπαίνει στη θέση του Χριστού, γίνεται στη κυριολεξία αλλά και μεταφορικά Αντί-Χριστός, αντί του Χριστού! Ευτυχώς, η δικαιοσύνη του Θεού είναι η φιλανθρωπία Του, αλλά από την άλλη ο Σωτήρας έχει τονίσει χαρακτηριστικά «Όπου εύρω σε, εκεί και κρίνω σε». Εδώ είναι ο φόβος (με την καλή-εκκλησιαστική έννοια), αν θα είμαστε μετανοημένοι και σε εγρήγορση την ώρα που θα μας καλέσει ο Κύριος ή όχι...!

Τέλος, με την Κυριακή της Τυρινής, που η Εκκλησία μας θυμάται την έξοδο του ανθρώπου από τον παράδεισο – την εξορία του Αδάμ. Το Δοξαστικό του Εσπερινού της Τυρινής αναφέρει χαρακτηριστικά: «Εκάθισεν Αδάμ, απέναντι του Παραδείσου, και την ιδίαν γύμνωσιν θρηνών ωδύρετο. Οίμοι, τον απάτη πονηρά πεισθέντα και κλαπέντα, και δόξης μακρυνθέντα! Οίμοι, τον απλότητι γυμνόν, νυν δε ηπορημένον!

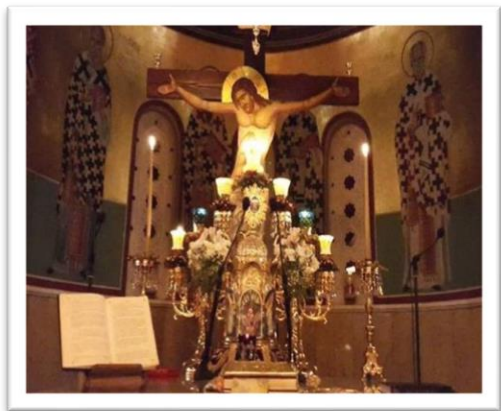
Αλλ' ω Παράδεισε, ουκέτι σου της τρυφής απολαύσω, ουκέτι όψομαι τον Κύριον και Θεόν μου και Πλάστην· εις γην γαρ απελεύσομαι, εξ ης και προσελήφθην. Ελεήμον Οικτίρμον βοά σοι· Ελέησόν με τον παραπεσόντα».

Το απόγευμα της Κυριακής της Τυρινής είναι ο πρώτος κατανυκτικός εσπερινός, γνωστότερος ως ο Εσπερινός της συγνώμης που ουσιαστικά εισερχόμαστε στη Μ. Τεσσαρακοστή. Ας εκμεταλλευτούμε πνευματικά τον καιρό μας, αγαπητοί μου αναγνώστες, και όχι κοσμικά, γιατί, όπως λέει και ο Απόστολος Παύλος: «Εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, ότι αι ημέραι πονηραί εισί!»

*π. Αντώνιου Χρήστου, εφημερίου του
Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου*

Σκέψεις για την Μεγάλη Τεσσαρακοστή

Πρώτα πρώτα να θυμηθούμε τον άγιο Ιωάννη τὸ Δαμασκηνό, πὸν κάνει μία γενικὴ παρατήρηση γιὰ τὴν ἁγία Τεσσαρακοστή. Λέγει πρὸς ὅλους μας: «Τὴν Τεσσαρακοστὴν μὴ ἐξουθενεῖτε· μίμησιν γὰρ περιέχει τῆς τοῦ Χριστοῦ πολιτείας». Εἶναι σημαντικὴ

παρατήρηση αὐτή. Ὁ Χριστὸς δὲν ἐξουθενῶναι, δηλ. δὲν ἀφαιρεῖ τὴ δύναμη τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἡ ἁγία Τεσσαρακοστή εἶναι μία μίμησις τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ τὴ βάπτισή Του πῆγε στὴν ἔρημο καὶ ἐκεῖ «νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα ὕστερον ἐπέινασεν» (Ματθ. 4,2).

Ὁ Χριστὸς ἦταν τέλειος ἄνθρωπος καὶ μέσα Του δὲν εἶχε τὴν ἁμαρτητικὴ φορὰ, ἀλλὰ χρειαζόταν νὰ μᾶς δώσει τύπο ζωῆς. Ἔπρεπε νὰ ἔχουμε μία εἰκόνα ἀσκήσεως μπροστὰ μας, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τοῦ σκοποῦ μας, πὸν εἶναι ἡ ἔνωσή μας μὲ τὸ Θεό. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ δέχθηκε καὶ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πειρασμῶν Του «ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ» (Μάρκ. 1,13). Πολλὰ διδάγματα ἔχει νὰ μᾶς δώσει ἡ περίοδος τῶν πειρασμῶν τοῦ Κυρίου.

Ὁ Χριστὸς ἐκπαιδεύθηκε τρόπον τινα στοὺς πειρασμοὺς μὲ τὴ νηστεία. Ἀργότερα ὁ διάβολος σὰν μία φοβερὴ θύελλα θὰ ἐπιπέσει ἐπάνω Του. Σ' ὅλους τοὺς πειρασμοὺς βγήκε νικητῆς. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ πιστός. Στὴ ζωὴ μας θὰ ἔχουμε πολλοὺς πειρασμοὺς. Χρειαζόμαστε ἐκπαίδευση. Ἡ περίοδος τῆς νηστείας εἶναι μία πνευματικὴ ἐκπαίδευση τοῦ Χριστιανοῦ. Μαθαίνει νὰ πολεμᾷ.

Ὁ Κύριος μᾶς ἔδειξε τὸν τρόπο, ἀφοῦ πρῶτα αὐτὸς πειράσθηκε. Ὁ Χριστὸς μέσα στὴν περίοδο τῆς νηστείας πειράσθηκε καὶ νίκησε. Ἐπίσης καὶ οἱ πιστοὶ πειράζονται. Γιατί παραχωρεῖ τοὺς πειρασμοὺς ὁ Θεός; Γιὰ νὰ πληροφορηθοῦμε πὼς εἴμαστε ἀνώτεροι ἀπ' αὐτοῦς. Γιὰ νὰ ταπεινωθῶμαστε. Γιὰ νὰ πληροφορηθεῖ ὁ δαίμονας πὼς τὸν ἐγκαταλείψαμε. Γιὰ νὰ ἀσκηθοῦμε. Γιὰ νὰ λάβουμε σαφῆ πείρα τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ. Ἄγγελοι Κυρίου στηρίζουν τοὺς ἀγωνιστές.

Ὁ διάβολος πείραξε τὸ Χριστὸ κατὰ τὴν περίοδο τῆς νηστείας ὄχι μόνο μὲ τὸν τρόπο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν τόπο. Ἡ μοναξιά καὶ ἡ ἀπομόνωση εἶναι πολλὲς φορὲς ὄπλα τοῦ διαβόλου. Παράδειγμα ἡ Εὐά, τὴν ὁποία πείραξε, ὅταν ἦταν χωρισμένη ἀπὸ τὸν Ἀδάμ. Ἀκόμη, ἡ ἀπομόνωση φέρνει μερικὲς φορὲς τὴν μονοτονία, τὴν ἀκηδία, τὴν πείνα, τὴν ἀδημονία. Τότε κατὰ τὴν περίοδο τῆς νηστείας παίρνει θάρρος καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον μας. Ὅταν ὁμως μᾶς δεῖ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους καὶ συγκεκριμένους, δὲν ἔχει τὸ θάρρος (γράφει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος) νὰ μᾶς κάνει μεγάλη ζημιά. Γι' αὐτό, λοιπόν, στὴν περίοδο τῆς νηστείας νὰ συγχάζουμε στὴν Ἐκκλησία, στὶς ἀκολουθίες, καὶ ὅλοι μαζί νὰ στηρίζουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ νὰ ἐνθαρρυνόμαστε πὼς στὸν ἀγῶνα μας δὲν εἴμαστε μόνοι, ἀλλὰ μαζί μας εἶναι ὅλη ἡ Ἐκκλησία. Τὸν Κύριο Τὸν ἐνθάρρυναν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

Καταλαβαίνουμε, συνεπῶς, πόση μεγάλη ὠφέλεια παίρνουμε ἀπὸ τὴν ἁγία Τεσσαρακοστή.

Μετά, ἕνας ἄλλος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, γράφει πὼς κατὰ τὴν περίοδο τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὁ ἄνθρωπος ἐμπορεύεται τὴν πνευματικὴ ἐμπορία καὶ συγκεντρώνει πολὺ πλοῦτο ἀρετῆς. Τονίζει πὼς δὲν εἶναι μεγάλο κατόρθωμα νὰ διέλθουμε τὶς ἡμέρες ἀπλῶς τῆς νηστείας, ἀλλὰ σημασία ἔχει νὰ διορθώσουμε κάτι ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά μας καὶ νὰ πλυθοῦμε ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά μας, «εἰ διωρθώσαμεν τι τῶν ἡμετέρων ἐλαττωμάτων, εἰ τὰ ἁμαρτήματα ἀπενιψάμεθα».

Συνηθίζουμε νὰ ρωτᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τεσσαρακοστῆς «πόσας ἕκαστος ἐβδομάδας ἐνήστευσε· καὶ ἔστιν ἀκοῦσαι λεγόντων τῶν μὲν, ὅτι δύο, τῶν δὲ ὅτι τρεῖς, τῶν δέ, ὅτι

πάσας ἐνήστευσαν τὰς ἐβδομάδας», δηλαδή συμβαίνει νὰ ἀκούς νὰ λένε ἄλλος μὲν πὼς νήστευσε δύο, ἄλλος τρεῖς καὶ ἄλλος ὅλες τὶς ἐβδομάδες. Καὶ ποῖο εἶναι τὸ κέρδος, ἐὰν δίχως κατορθώματα ἀρετῆς περάσουμε τὴν περίοδο τῆς νηστείας;

Ἐὰν κάποιος λέγει, ὅτι νήστευσα ὅλη τὴν περίοδο τῆς Τεσσαρακοστῆς, σὺ εἶπέ, ὅτι εἶχα ἐχθρὸν καὶ συμφιλιώθηκα μ' αὐτόν· εἶχα συνήθεια νὰ κατηγορῶ καὶ τὴν ἐσταμάτησα· εἶχα συνήθεια νὰ ὀρκίζομαι καὶ ἀπαλλάχθηκα ἀπὸ τὴν κακὴ συνήθεια.... Καμία ὠφέλεια δὲν θὰ ἔχουμε ἀπὸ τὴν νηστεία, ἂν ἀπλῶς καὶ μόνο τὴν περάσουμε εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε. Ἄν περάσουμε τὴ νηστεία τῶν φαγητῶν, ὅταν περάσουν οἱ σαράντα ἡμέρες, περνᾷ καὶ ἡ νηστεία· ἂν ὅμως ἀπέχουμε ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα καὶ ἡ περίοδος τῆς νηστείας νὰ περάσει, ἐκείνη ἡ νηστεία (δηλ. τῶν ἁμαρτημάτων) πάλιν μένει καὶ θὰ εἶναι συνεχῆς ἡ ὠφέλεια σὲ μᾶς καὶ πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν θὰ μᾶς χαρίσει ὄχι μικρὲς ἀμοιβὲς ἐδῶ.

Βλέπουμε πὼς ἡ μεγάλη Τεσσαρακοστὴ δὲν εἶναι μία περίοδος γιὰ νὰ νηστεύσουμε μόνο ἀπὸ φαγητά, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξασκούμαστε στὴν ἀρετῆ. Ὅταν ὅλα αὐτὰ τὰ κατορθώσουμε, τότε θὰ ἀξιωθοῦμε τὴν κυρία ἡμέρα νὰ προσέλθουμε στὴν πνευματικὴ τράπεζα, δηλ. στὴ θεία Εὐχαριστία, γιὰ νὰ κοινωνήσουμε. Ἡ προσέλευση στὸ μυστήριον τῆς ζωῆς εἶναι ἰκανὸ κίνητρο, γιὰ νὰ μᾶς παρακινεῖ στὴν πνευματικὴ μας ἄσκηση.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τονίζει πὼς ἡ νηστεία εἶναι καὶ καθάρσιον τοῦ ἑαυτοῦ μας. Πρὸ τῆς μεγάλης ἡμέρας τοῦ Πάσχα, «κάθαρσις ἐστὶ προεόρτιος». Ὁ χριστιανὸς ἐπιτυγχάνει τὴ «συννέκρωση» μὲ τὸ Χριστό, συμμετέχει στὴ νέκρωση τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ὁ Κύριος νεκρώνει τὴ σάρκα Του γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, ἔτσι καὶ οἱ χριστιανοὶ νεκρώνουν τὰ πάθη τους γιὰ τὴ σωτηρία τὴν ἰδική τους.

Μὲ τέτοιες σκέψεις ἄς διέλθουμε τὸ στάδιο τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς γιὰ νὰ ὠφεληθοῦμε πολὺ.

Μητροπολίτης Ἐδέσσης Ἰωήλ

Οι Χαιρετισμοί στην Παναγία, κρύβουν το μυστικό της χαράς

Τον πένθιμο χαρακτήρα της Μ. Σαρακοστής, αναμφίβολα σπάζει η ακολουθία των Χαιρετισμών. Αυτά τα «Χαίρε» που απευθύνουμε στη «Θεοτόκο και Μητέρα του Φωτός», ως ευγνωμοσύνη για τη μεγάλη ευεργεσία της, επιστρέφουν σε μας από την ίδια, απαντώντας – με τρόπο μυστικό – στο χαιρετισμό μας.

Φαίνεται πως κάτι το ιδιαίτερο, αλλά και αναγκαίο για την πορεία της ζωής μας, συμβαίνει, ώστε να γεμίζουν οι ναοί από πιστούς κάθε Παρασκευή βράδυ της Σαρακοστής.

Είναι, βέβαια, η τιμή προς το πρόσωπο Εκείνης που έγινε η γέφυρα που έφερε το Θεό ανάμεσά μας, αλλά και η δική μας γέφυρα που ανέβασε «τους εκ γης προς ουρανόν». Μια σχέση προσωπική, μ' ευγνωμοσύνη και φιλότιμο, για την παρουσία Της στα προβλήματα της καθημερινότητάς μας και στα δύσκολα της ζωής. Αυτό το «Παναγία μου!», που από μικροί μάθαμε να λέμε στα ξαφνικά κι επικίνδυνα, είναι η κραυγή του παιδιού προς τη Μάνα.

Όμως και οι Χαιρετισμοί, που λέγονται στην Παναγία, κρύβουν το μυστικό της χαράς, της αναγκαίας για μας χαράς, για να

επιβιώσουμε. Είναι η άλλη χαρά που δεν σχετίζεται με επιτυχίες του κόσμου τούτου ούτε με απουσία δυσκολιών. Είναι η «χαρά διά του σταυρού», που πηγάζει από την ταπείνωση και την αποδοχή των γεγονότων που δεν αλλάζουν.

Η κάθε εποχή έχει τον πόνο και την ομορφιά της. Η δική μας έχει ευκολίες κι ανέσεις, επικοινωνίες και συγκοινωνίες που κάνουν τον πλανήτη μια γειτονιά· έχει γνώσεις και πληροφορίες για όσους θέλουν να μάθουν για τον κόσμο, τους ανθρώπους, το διάστημα ακόμα. Όμως, απουσιάζει η χαρά! Αυξήθηκε η μελαγχολία, η μοναξιά, η κατάθλιψη. Πολλαπλασιάστηκαν οι ψυχικές ασθένειες, γέμισε ο κόσμος με προβληματικούς.

Πού ν' απευθυνθείς;... Ποιον να επικαλεστείς; ... Πέρα από τους όποιους ανθρώπους που μπορούν να συμπαρασταθούν και να συμπορευτούν θυσιαστικά και ειλικρινά, υπάρχει η Κυρία Θεοτόκος, η «αγνή Παρθένος Μαριάμ, των θλιβομένων η χαρά», που η αθόρυβη ζωντανή παρουσία Της γίνεται το αποκούμπι μας, η ελπίδα μας. Σ' αυτήν, μικροί και μεγάλοι, καταφεύγουμε ως τη μόνη «μεσιτεία» προς τον Υιόν και Θεόν Της, τη μόνη προστασία και βοηθό στις θλίψεις μας.

«Σε σένα, Μητέρα του Θεού μας,
προσπίπτουμε μ' ευγνωμοσύνη για ό,τι με αγάπη μας προσφέρεις.
Έλα στον πόνο και στις δυσκολίες μας,
στις ατασθαλίες και στις επιπολαιότητές μας
και μεταποίησε τη λύπη σε χαρά,
την αδυναμία σε δύναμη,
την άρνηση και την αδιαφορία σε ζήλο και αγάπη προς το Χριστό.
Σκέπασέ μας από τις ύπουλες επιθέσεις του πονηρού
«τις καθ' ημών δολίως κινούμενες»
και αξίωσε τον κόσμο σου
να γνωρίσει σε βάθος την ομορφιά
της αιώνιας Βασιλείας του Πατρός και του Υιού και του Αγίου
Πνεύματος. Αμήν!».

Π. Ανδρέας Αγαθοκλέους
imeiakairwn.wordpress.com

Χαιρετισμοί: Η ιστορία των ληστών

Στα παλιά χρόνια, δηλαδή πριν από το 1800, κάποιος εκεί τότε, – υπήρχαν πολλοί ληστές, όπως είναι γνωστό, που στήνανε καρτέρι στα σταυροδρόμια, και λήστευαν τους περαστικούς,- κάποιος λοιπόν απ’ αυτούς τους αρχιληστές είχε βάλει μερικούς συντρόφους, να στήνουν το καρτέρι τους σε ένα σταυροδρόμι που ήτο αναγκαστικό πέρασμα για τους περαστικούς πεζοπόρους, από τη μια πόλη στην άλλη. Και όποιος περνούσε, είτε ήταν μόνος του, είτε ήταν δύο είτε τρεις, τους λήστευαν. Και μετά τους άφηναν να φεύγουν, δεν τους έκαναν κακό. Δεν τους τραυμάτιζαν, δεν τους κακοποιούσαν. Κάποτε πέρασε απ’ αυτό το σταυροδρόμι και ένας άγιος μοναχός.

Εκείνος, – τον σταμάτησαν βέβαια και τον λήστευαν, τι να πάρουν από έναν μοναχό, τέλος πάντων, ό,τι είχε – δεν έφυγε. Παρακάλεσε τους ληστές να τον οδηγήσουν στο λημέρι του αρχηγού τους, – λέει «τι τον θέλεις;»

-Α, λέει, θα σας πώ κάτι πολύ σπουδαίο. Σε λίγο θα περάσει ένας πολύ μεγάλος και πλούσιος έμπορος φορτωμένος διαμάντια, αλλά, θέλω να του πώ, πώς θα είναι ντυμένος, για να τον καταλάβετε, γιατί θάχει μαζί του πολλά τα κουρέλια.

Έτσι και έγινε, όχι για να μην του χαλάσουν το χατίρι, αλλά για τις απολαβές που θα είχε. Τον πήγαν λοιπόν... μόλις συναντήθηκε ο μοναχός με τον αρχιληστή, του λέγει ότι θα καλέσεις όλους τους ανθρώπους εδώ, για να τους πω αυτό το μεγάλο νέο, διότι είναι πολύ σπουδαίο.

Πράγματι λοιπόν, εκείνος τους μάζεψε.

Α, λέει, κάποιος λείπει. Να μου τον φέρετε κι αυτόν εδώ.

Λέει, τι τον θέλεις, αυτός μαγειρεύει τώρα για το μεσημέρι.

Όχι, να τον φέρετε.

Πάνε λοιπόν, εκείνος δεν ήθελε να 'ρθεί, και τον άρπαξαν με το ζόρι, και τον έφεραν μπροστά στο μοναχό.

Μόλις ο μάγειρας αντίκρισε τον μοναχό, δεν ήθελε να τον βλέπει.

Αλλά ούτε και ο μοναχός γύρισε να τον δει.

Αντιθέτως ο μάγειρας άρχισε να τρέμει, να τρέμει πολύ.

Τον ρωτάει λοιπόν ο μοναχός.

– Γιατί τρέμεις μάγειρα;

– Ε, – αναγκάστηκε εκείνος να ομολογήσει, – ότι ήταν διάβολος που είχε μετασηματιστεί σε άνθρωπο, για να παρακολουθεί από κοντά αυτόν τον αρχιληστή. Ο αρχιληστής όμως αυτός, είχε μια πολύ καλή συνήθεια. Προσευχόταν στην Παναγία καθημερινά. Και πώς προσευχόταν; – λέει.

Διάβαζε κάθε μέρα τους Χαιρετισμούς. Πρωί και μεσημέρι και βράδυ. Την καλή αυτή συνήθεια την πήρε απ' τη μάνα του. Την πήρε απ' το σπίτι του, που του είχε μάθει τους Χαιρετισμούς από μικρό παιδί, και έτσι τους ήξερε από στήθους. Δηλαδή από μνήμης, και τους έλεγε χωρίς να τους διαβάξει. Βέβαια, αργότερα πήρε τον κακό το δρόμο κι έγινε ληστής, παρά ταύτα όμως, τους Χαιρετισμούς δεν τους είχε αφήσει ούτε μια μέρα. Έτσι η Παναγία βρισκόταν κοντά του και τον φύλαγε. Και τον φύλαγε επειδή περίμενε μια ευκαιρία η Παναγία για να τον σώσει, να τον φέρει σε μετάνοια, ν' αλλάξει ζωή, να σωθεί.

Ο μάγειρας διάβολος, είχε σταλεί πάλι απ' τον αρχισατανά για να τον σκοτώσει και να πάρει την ψυχή του στην Κόλαση. Δεν μπορούσε όμως γιατί τον εμπόδιζαν οι Χαιρετισμοί της Παναγίας.

Περίμενε λοιπόν μια ευκαιρία. Ποια; Το πότε θα ξεχνούσε έστω και μία φορά, έστω και μια μέρα, να απαγγείλει ο αρχιληστής τους Χαιρετισμούς της Παναγίας. Τότε θα ήταν αφύλακτος από την προστασία Της, θα προκαλούσε για τη μοιρασιά, ανάμεσα στους ληστές και τους συντρόφους του κάποια φασαρία, εκείνοι με την προτροπή βέβαια του διαβόλου μάγαιρα, θα τον σκότωναν και έτσι θα'παιρνε την ψυχή του στην Κόλαση.

Μα η Παναγία τον προστάτευε και τον προστάτευε χάριν των Χαιρετισμών. Μπορεί να ήτο ληστής, αλλά δεν ήταν φονιάς. Παρά ταύτα όμως τους Χαιρετισμούς δεν τους άφησε. Μπορεί η ζωή του να ήτο άσχημη, να ήτο κακή, να ήτο αντιευαγγελική αλλά ο Θεός όμως που δεν θέλει το θάνατο του αμαρτωλού ως το επιστρέψαι και ζείν αυτόν, και ακούγοντας και τις μεσιτίες και τις παρακλήσεις της Παναγίας Μητρός Του, του έδωσε την ευκαιρία για να σωθεί. Μόλις λοιπόν ο αρχιληστής άκουσε αυτή την ομολογία από τον μάγαιρο διάβολο, αμέσως φωτίστηκε. Κατάλαβε τα τραγικά του λάθη, τις αμαρτίες του, και 'κείνη τη στιγμή μετανόησε, και σώθηκε.

Η μετάνοιά του συγκλόνησε και τους άλλους ληστές, τους συντρόφους του, και με τις οδηγίες του αγίου εκείνου μοναχού όλοι τους οδηγήθηκαν στο μεγάλο μυστήριο της ευσπλαχνίας του Θεού, δηλαδή στην Ιερά Εξομολόγηση. Και με την έμπρακτη αποκατάσταση όλων των κλοπιμαίων, όλοι οι ληστές μαζί με τον αρχιληστή εσώθησαν.

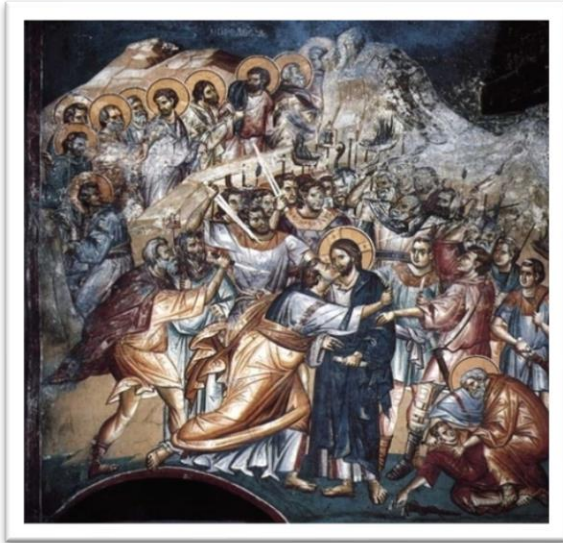
www.ekklisiaonline.gr

Απανθίσματα.

Αγωνιστείτε να αποκτήσετε την ταπείνωση. Είναι ευωδία και ένδυμα Χριστού. Για χάρη της όλα θα τα συγχωρήσει ο Θεός. Δε θα εξετάσει τις ελλείψεις που έχει ο αγώνας μας. Ενώ χωρίς ταπείνωση, καμία άσκηση δε θα μας βοηθήσει. Με το ταπεινό φρόνημα μπορεί ο άνθρωπος να σωθεί. Χωρίς αυτό το εισιτήριο, δε θα μας επιτρέψει μα μπούμε στον παράδεισο που είναι γεμάτος από ταπεινούς».

Αγιος Ιωάννης της Κλίμακος

Γιατί ο Χριστός δεν άλλαξε τον Ιούδα;

«Τότε, αφού πήγε στους αρχιερείς ένας από τους δώδεκα, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, είπε, τι θέλετε να μου δώσετε για να σας τον παραδώσω;»[...]

Και ακριβώς όταν η πόρνη μετανοούσε, όταν καταφιλούσε τα πόδια του Κυρίου, τότε πρόδινε το Δάσκαλο ο μαθητής. Γι' αυτό είπε «τότε», για να μην κατηγορήσεις για αδυναμία το Δάσκαλο, όταν βλέπεις τον μαθητή του να τον προδίνει. Γιατί τόσο μεγάλη ήταν η δύναμη του Δασκάλου, ώστε να πείθει να Τον ακολουθούν ακόμη και οι πόρνες.

Θα αναρωτιόταν όμως κανείς, Εκείνος που είχε τη δύναμη να μεταστρέφει τις πόρνες και να τις κάνει να Τον ακολουθούν, δεν κατάφερε να κερδίσει την αγάπη του μαθητή του; Είχε τη δύναμη να κερδίσει το μαθητή, αλλά δεν επιθυμούσε να τον μεταβάλει αναγκαστικά στο καλό, ούτε με τη βία να τον προσελκύσει κοντά

Του. «Τότε, αφού πήγε». Και το «αφού πήγε» αυτό δεν στερείται κάποιας σημασίας. Γιατί δεν κάλεσαν οι αρχιερείς τον Ιούδα, ούτε αναγκάστηκε, ούτε υποχρεώθηκε, αλλά ο ίδιος μόνος του κι ελεύθερα γέννησε την πονηρή αυτή σκέψη κι έβγαλε αυτή την απόφαση, χωρίς να έχει κανέναν σύμβουλο σ' αυτό το πονηρό του έργο. «Τότε, αφού πήγε... ένας από τους δώδεκα». Τι σημαίνει το «ένας από τους δώδεκα»;

Και αυτός ο λόγος «ένας από τους δώδεκα» δείχνει πως η κατηγορία του Ιούδα είναι πολύ μεγάλη. Γιατί ο Ιησούς είχε και άλλους μαθητές, εβδομήντα συνολικά. Αλλά εκείνοι βρίσκονταν σε δεύτερη θέση και δεν απολάμβαναν τόση τιμή, ούτε είχαν τόση οικειότητα με τον Διδάσκαλο, ούτε γνώριζαν τόσο τα μυστικά Του όσο οι δώδεκα. Αυτοί προπάντων ήταν οι εκλεκτοί, αυτοί αποτελούσαν τον στενό κύκλο του Βασιλιά, αυτοί αποτελούσαν την ομάδα που ήταν κοντά στο Δάσκαλο, και από αυτήν ξεπήδησε ο Ιούδας. Για να μάθεις, λοιπόν, ότι δεν Τον πρόδωσε απλώς κάποιος από τους μαθητές Του, αλλά ένας από τους εκλεκτούς Του, γι' αυτό αναφέρει ο Ευαγγελιστής το «ένας από τους δώδεκα». Και δε ντρέπεται ο Ματθαίος να το αναφέρει. Αλλά για ποιο λόγο να ντραπεί; Το αναφέρει για να μάθεις πως παντού και πάντα λένε οι Ευαγγελιστές την αλήθεια και δεν αποκρύπτουν τίποτα, ακόμη και αυτά που θεωρούνται αξιοκατάκριτα. Γιατί αυτά που φαίνονται πως είναι αξιοκατάκριτα, αυτά αποδεικνύουν τη φιλανθρωπία του Κυρίου. Ότι δηλαδή προσέφερε τόσα πολλά αγαθά στον προδότη, το ληστή, τον κλέφτη (τον Ιούδα) και συνέχιζε μέχρι την τελευταία στιγμή να τον έχει κοντά Του. Και μάλιστα τον νουθετούσε και τον συμβούλευε και τον φρόντιζε με κάθε τρόπο. Αν εκείνος δεν έδινε σημασία, δεν φταίει ο Κύριος. Και μάρτυρας είναι η πόρνη, και μη πολυπαίρνεις θάρρος προσέχοντας τον Ιούδα. Γιατί και τα δύο αυτά είναι ολέθρια, και το υπέρμετρο θάρρος και η απελπισία (απόγνωση). Γιατί το υπέρμετρο θάρρος κάνει να πέσει κάτω αυτός που στέκεται όρθιος, και η απελπισία εμποδίζει να σηκωθεί αυτός που έχει πέσει. Γι'

αυτό και ο Παύλος συμβούλευε λέγοντας: «Αυτός που νομίζει πως στέκεται, ας προσέχει μην πέσει».

Έχεις τα παραδείγματα και των δύο πως έπεσε δηλαδή ο μαθητής, που νόμιζε πως στεκόταν όρθιος, και πως σηκώθηκε η πόρνη που είχε πέσει. Η σκέψη μας εύκολα παρασύρεται και η θέλησή μας είναι ευμετάβλητη. Γι' αυτό πρέπει να διαφυλάσσουμε και να οχυρώνουμε τον εαυτό μας από παντού.[...]

«Τι θέλετε να μου δώσετε, κι εγώ θα σας Τον παραδώσω». Πες μου Ιούδα, αυτά σου έμαθε ο Χριστός; Γι' αυτό το λόγο δεν έλεγε, «μην αποκτήσετε χρυσά νομίσματα, ούτε ασημένια, ούτε χάλκινα που να τα φυλάγετε στις ζώνες σας», θέλοντας να περιορίσει από πιο μπροστά τη φιλαργυρία σου;[...]

«Τι θέλετε να μου δώσετε, κι εγώ θα σας Τον παραδώσω». Πολύ σκληρά είναι τα λόγια αυτά. Πες μου, μπορείς εσύ να παραδώσεις Εκείνον που συγκρατεί τα πάντα, που εξουσιάζει τους δαίμονες, που διατάσσει τη θάλασσα και είναι ο Κύριος όλων όσων υπάρχουν στη φύση; Για να περιορίσει λοιπόν τη παραφροσύνη του και για να δείξει πως αν δεν ήθελε, δεν θα προδιδόταν, άκουσε τι κάνει. Κατά την ώρα ακριβώς της προδοσίας, όταν ήρθαν εναντίον Του κρατώντας ξύλα, λαμπάδες και πυρσούς, τους λέει: «Ποιον ζητάτε;» και δεν γνώριζαν Εκείνον που επρόκειτο να συλλάβουν. Τόσο πολύ έλειπε η δύναμη από τον Ιούδα στο να παραδώσει τον Κύριο, ώστε δεν Τον έβλεπε τη στιγμή που επρόκειτο να Τον παραδώσει, ενώ ήταν παρών, και όλα αυτά τη στιγμή που υπήρχαν τόσες λαμπάδες και τόση φωτοχυσία. Αυτό βέβαια υπαινίχθηκε και ο Ευαγγελιστής λέγοντας ότι είχαν λαμπάδες και πυρσούς και δεν τον έβλεπαν. Και κάθε ημέρα του το υπενθύμιζε και με λόγια και με έργα, ότι δηλαδή δεν θα μπορούσε να Τον προδώσει στα κρυφά. Και μάλιστα δεν του έκανε (ο Κύριος) παρατηρήσεις φανερά μπροστά σε άλλους, για να μην τον κάνει πιο αδιάντροπο, ούτε πάλι αποσιωπούσε τα σφάλματά του, για να μην νομίζει ότι περνούν απαρατήρητα και επιχειρήσει

άφοβα την προδοσία, αλλά διαρκώς έλεγε: «Ένας από εσάς θα με παραδώσει», δεν τον φανέρωσε όμως.

Είπε πολλά (ο Κύριος) και για την κόλαση, πολλά και για τη Βασιλεία των ουρανών και απέδειξε τη δύναμη που είχε και για τα δύο, και για να τιμωρεί τους αμαρτωλούς και για να ανταμείβει τους δικαίους. Αλλά εκείνος (ο Ιούδας) όλα αυτά τα περιφρόνησε, ο Θεός όμως δεν τον ανακάλεσε με τη βία από αυτό που αποφάσισε. Επειδή λοιπόν μάς δημιούργησε ελεύθερους να διαλέγουμε τις κακές ή τις ενάρετες πράξεις, επιθυμεί να είμαστε καλοί με τη θέλησή μας. Γι' αυτό αν εμείς δεν θέλουμε, ούτε μας πιέζει ούτε μας αναγκάζει. Επειδή αυτός που γίνεται με τη βία ενάρετος, δεν είναι δυνατόν να είναι ενάρετος. Αφού λοιπόν κι εκείνος ήταν ελεύθερος να διαλέξει και ήταν σε θέση να μην υποστεί βία για να κλίνει προς τη φιλαργυρία, γι' αυτό τυφλώθηκε η σκέψη του, πρόδωσε τη σωτηρία του και είπε: «Τι θέλετε να μου δώσετε, κι εγώ θα σας Τον παραδώσω». Επικρίνοντας τη διανοητική του τύφλωση και την αναισθησία, ο Ευαγγελιστής λέει ότι την ώρα που πήγαν να συλλάβουν τον Κύριο, βρισκόταν μαζί τους και ο Ιούδας, εκείνος που είπε «τι θέλετε να μου δώσετε, κι εγώ θα σας Τον παραδώσω». Και όχι μόνο από αυτό είναι δυνατόν να δούμε τη δύναμη του Χριστού, αλλά και απ' ότι μόλις Εκείνος απλώς μίλησε, απομακρύνθηκαν κι έπεσαν κάτω. Επειδή όμως ούτε μ' αυτόν τον τρόπο δεν σταμάτησαν το επαίσχυντο έργο τους, παραδίνεται αμέσως σαν να έλεγε: Εγώ έκανα το καθήκον μου, αποκάλυψα τη δύναμή μου και απέδειξα ότι επιχειρείτε πράγματα ακατόρθωτα. Θέλησα να περιορίσω την κακία σας, αλλά επειδή εσείς δεν θελήσατε και επιμένετε στην παραφροσύνη σας, να, σας παραδίνομαι.

Τα ανέφερα όλα αυτά, για να μην κατηγορήσουν μερικοί τον Χριστό, και πουν: γιατί δεν μετέστρεψε τον Ιούδα;

*Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου
simeiakairwn.wordpress.com*

Φώτης Κόντογλου: Ἀνέστη Χριστός, ἡ δοκιμασία τοῦ λογικοῦ

Ἡ πίστη τοῦ χριστιανοῦ δοκιμάζεται μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ σὰν τὸ χρυσάφι στὸ χωνευτήρι. Ἀπ’ ὄλο τὸ Εὐαγγέλιο ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ πλέον ἀπίστευτο πρᾶγμα, ὁλότελα ἀπαράδεκτο ἀπὸ τὸ λογικό μας, ἀληθινὸ μαρτύριο γιὰ δαῦτο. Μὰ ἴσια-ἴσια, ἐπειδὴ εἶναι ἓνα πρᾶγμα ὁλότελα ἀπίστευτο, γιὰ τοῦτο χρειάζεται ὁλόκληρη ἡ πίστη μας γιὰ νὰ τὸ πιστέψουμε.

Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι λέμε

συχνὰ πὼς ἔχουμε πίστη, ἀλλὰ τὴν ἔχουμε μονάχα γιὰ ὅσα εἶναι πιστευτὰ ἀπ’ τὸ μυαλό μας. Ἀλλὰ τότε, δὲν χρειάζεται ἡ πίστη, ἀφοῦ φτάνει ἡ λογική. Ἡ πίστη χρειάζεται γιὰ τὰ ἀπίστευτα. Οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἄπιστοι. Οἱ ἴδιοι οἱ μαθητὰδες τοῦ Χριστοῦ δὲν δίνανε πίστη στὰ λόγια τοῦ δασκάλου τους ὅποτε τοὺς ἔλεγε πὼς θ’ ἀναστήθῃ, μ’ ὄλο τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀφοσίωση ποὺ εἶχαν σ’ Αὐτὸν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια του. Καὶ σὰν πήγανε οἱ Μυροφόρες τὴν αὐγὴ στὸ μνήμα τοῦ Χριστοῦ, κ’ εἶδανε τοὺς δυὸ ἀγγέλους ποὺ τίς μιλῆσανε, λέγοντας σ’ αὐτὲς πὼς ἀναστήθηκε, τρέξανε νὰ ποῦνε τὴ χαροποιὰ τὴν εἶδησι στους μαθητὲς, ἐκεῖνοι δὲν πιστέψανε τὰ λόγια τους, ἔχοντας τὴν ἰδέα πὼς ἦτανε φαντασίες: «Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος (τρέλα) τὰ

ρήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς». Βλέπεις καταπάνω σὲ πόση ἀπιστία ἀγωνίσθηκε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός; Καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς μαθητάδες του. Εἶδες μὲ πόση μακροθυμία τὰ ὑπόμεινε ὅλα; ...Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ, ἴσαμε σήμερα οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς εἴμαστε χωρισμένοι ἀπὸ τὸν Χριστὸ μ' ἓνα τοῖχο παγωμένον, τὸν τοῖχο τῆς ἀπιστίας. Ἐκεῖνος ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη του καὶ μᾶς καλεῖ κ' ἐμεῖς τὸν ἀρνιόμαστε. Μᾶς δείχνει τὰ τρυπημένα χέρια του καὶ τὰ πόδια του, κ' ἐμεῖς λέμε πὼς δὲν τὰ βλέπουμε. Ἐμεῖς ψάχνουμε νὰ βροῦμε στηρίγματα στὴν ἀπιστία μας γιὰ νὰ ἰκανοποιήσουμε τὸν ἐγωῖσμό μας, πὸν τὸν λέμε Φιλοσοφία καὶ Ἐπιστήμη. Ἡ λέξη Ἀνάσταση δὲν χωρᾶ μέσα στὰ βιβλία τῆς γνώσης μας... Γιατὶ «ἡ γνώση τούτου τοῦ κόσμου, δὲ μπορεῖ νὰ γνωρίσει ἄλλο τίποτα, παρεκτὸς ἀπὸ ἓνα πλῆθος λογισμῶν, ὅχι ὅμως ἐκεῖνο πὸν γνωρίζεται μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς διάνοιας». Ναί, ἐκείνους πὸν ἔχουνε αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἀπλότητα τῆς διάνοιας, τοὺς μακάρισε ὁ Κύριος, λέγοντας: «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται». Καὶ στὸν Θωμᾶ, πὸν γύρευε νὰ τὸν ψηλαφήσῃ γιὰ νὰ πιστέψῃ, εἶπε: «Γιατὶ μὲ εἶδες Θωμᾶ, γιὰ τοῦτο πίστεψες; Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι πὸν δὲν εἶδαν καὶ πιστέψαν».

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς δώσει αὐτὴ τὴν πλούσια φτώχεια, καὶ τὴν καθαρὴ καρδιά, ὥστε νὰ τὸν δοῦμε ν' ἀναστήνεται γιὰ νὰ ἀναστηθοῦμε κ' ἐμεῖς μαζί του. Αὐτὴ ἡ ἀνηξερῖα (ἡ ἄγνοια) εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν γνώση: «Αὕτη ἐστὶν ἡ ἄγνοια ἢ ὑπερτέρα τῆς γνώσεως». Καλότυχοι καὶ τρισκαλότυχοι ἐκεῖνοι πὸν ἔχουνε.

Χριστὸς ἀνέστη!

www.orthodoxia-ellhnismos.gr

Το όραμα του Αγίου Παΐσιου του Μεγάλου

Διηγείται ο όσιος Ιωάννης ο Κολοβός για τον όσιο Παΐσιο τον Μέγα:

Ποθώντας να δω και να απολαύσω τη θεία χάρη, τον επισκέφτηκα στο κελλί του. Αλλά προτού ακόμη κτυπήσω την πόρτα του, τον άκουσα να συνομιλεί με κάποιον. Για τον λόγο αυτόν έμεινα απ' έξω από το κελλί, αλλά δυστυχώς έκανα λίγο θόρυβο και ο όσιος βγήκε έξω για να δει τι συμβαίνει. Όταν με είδε χάρηκε πολύ, και γι αυτό με αγκάλιασε και με φιλούσε. Έτσι έκανα και εγώ. Όταν όμως μπήκα μέσα στο κελλί, άρχισα να κοιτώ από εδώ και από εκεί, για να δω τον άνθρωπο με τον οποίο συνομιλούσε προηγουμένως, αλλά δεν είδα κάποιον. Ο ίδιος κατάλαβε ότι κάτι αναζητούσα και με ρώτησε: “Βλέπεις κάτι παράδοξο”; “Ναι”, του απάντησα. “Πριν από λίγο σε άκουσα να μιλάς με κάποιον αλλά δεν βλέπω κάποιον στο κελλί σου.

Τι συμβαίνει; Σε παρακαλώ να μου φανερώσεις το... παράδοξο αυτό μυστήριο”.

Ο δε θεϊκός πατέρας είπε: «Ιωάννη, παράδοξο μυστήριο θα σου αποκαλύψει σήμερα ο Θεός, μου είπε ο θεϊός Παΐσιος. Και εγώ, θα φανερώσω σε σένα την αγάπη που έχει σε μας η αγαθότητά του. Αυτός, εξαιρετικέ μου φίλε, που άκουσες να συνομιλεί μαζί μου ήταν ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο πρώτος βασιλιάς των Χριστιανών που κατέβηκε από τον ουρανό, απεσταλμένος από τον Θεό και μου είπε:

«Μακάριοι είστε εσείς που αξιωθήκατε ν'ακολουθήσετε την μοναχική πολιτεία». Εγώ δε τον ρώτησα «Και ποιος είσαι εσύ κύριε μου που τα λέγεις αυτά και μακαρίζεις πολύ εμάς τους μοναχούς; » «Εγώ είμαι ο Μέγας Κωνσταντίνος που κατέβηκα από τους ουρανούς για να σου φανερώσω την δόξα που απολαμβάνουν οι μοναχοί στους ουρανούς, όπως και την οικειότητα και παρρησία που έχουν προς τον Χριστό. Και σε μακαρίζω, Παΐσιε, διότι παρακινείς τους μοναχούς στην ιερή διαγωγή της άσκησης, μέμφομαι δε και κατηγορώ τον εαυτό μου, διότι δεν πέτυχα να καταταγώ σ' αυτή τη μεγάλη τάξη των μοναχών και δεν μπορώ να υποφέρω αυτήν την ζημιά που έπαθα».

Πάλι του είπα : «Γιατί, θαυμάσιε, κατηγορείς τον εαυτό σου; Άραγε δεν απόλαυσες συ την παντοτινή εκείνη δόξα και τη θεία λάμψη; »

Μου αποκρίθηκε: «Ναι, την απόλαυσα αλλά δεν έχω την ίδια παρρησία των Μοναχών, ούτε ίση τιμή με εκείνους. Διότι έβλεπα τις ψυχές μερικών Μοναχών οι οποίοι αφού χωρίστηκαν από το σώμα τους, πετούσαν σαν αετοί και με θάρρος πολύ ανέβαιναν στους ουρανούς , το δε ενάντιο τάγμα των δαιμόνων δεν τολμούσε καθόλου να πλησιάσει σε αυτές. Έπειτα έβλεπα ότι ανοίγονταν σε αυτές οι πόρτες του ουρανού και εισέρχονταν σε αυτόν και εμφανιζόμενες στον ουράνιο Βασιλέα, παραστέκονταν με πολλή παρρησία στον θρόνο του Θεού. Γι' αυτό λοιπόν θαυμάζοντας αυτή τη δόξα εσάς τους μοναχούς σας μακαρίζω και κατηγορώ τον εαυτό μου, διότι δεν αξιώθηκα να λάβω τέτοια παρρησία. Θα

ήμουν ευτυχισμένος αν άφηνα την πρόσκαιρη βασιλεία, τον μανδύα τον βασιλικό και το στέμμα και γινόμουνα φτωχός φορώντας σάκκο και δεχόμενα όσα ζητεί η μοναχική πολιτεία».

Τότε εγώ του είπα πάλι: «Όλα καλά τα λέγεις, ιερώτατε βασιλιά, και μας παρηγορείς με αυτά. Όμως τέτοιες πρέπει να είναι οι κρίσεις τού Θεού και δεν είναι δίκαιο να πούμε διαφορετικά για τη θεϊκή δικαιοδοσία, διότι ο δίκαιος κριτής αποδίδει τα πάντα με δικαιοσύνη και σύμφωνα με τους κόπους του καθένas αποδίδει και την πληρωμή. Διότι η δική σου ζωή δεν είχε τους ίδιους κόπους, ούτε ήταν όμοια με την ζωή των Μοναχών, διότι εσύ μεν είχες τη γυναίκα σου βοηθό, τα παιδιά σου, τους δούλους σου, και τις διάφορες απολαύσεις και αναπαύσεις. Οι δε Μοναχοί, καταφρονώντας όλες τις ηδονές και απολαύσεις της παρούσας ζωής, έλαβαν τον Θεό αντί όλων των αγαθών του κόσμου και αυτόν είχαν χαρά και πλούτο τους. Το να κάνουν δε τα ευάρεστα σε Αυτόν τα θεωρούσαν ευχαρίστηση και μεγάλη απόλαυση, διότι ήσαν κατά τον Απόστολο Παύλο «στερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι».

Έτσι λοιπόν είναι αδύνατο σε σένα βασιλέα μου, να έχεις την ίδια με εκείνους αντιμισθία.

Όταν τα λέγαμε αυτά, ήλθες και σύ αδελφέ μου Ιωάννη, και εκείνος αμέσως ανέβηκε στους ουρανούς.

Λοιπόν τώρα που έμαθες φανερά, με το παρόν μυστήριο πόσα καλά προξενούν οι πόνοι της ασκήσεως, στήριξε τους αδελφούς».

Αφού τα άκουσε αυτά ο Ιωάννης απόδωσε στον Θεό μεγάλες ευχαριστίες.

Έπειτα συνομίλησε αρκετά με τον θεϊκό Παΐσιο και επέστρεψε στην κατοικία του χαιρόμενος και αγαλλόμενος.»

iconandlight.wordpress.com

Τα εγκαίνια στο μοναστήρι της Ουγκάντας

Το Μοναστήρι μας στην Ουγκάντα, ή Ιερά Άνδρῶνα Μονή τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὅλο το ἔτος 2021 ετοιμαζόταν -παρά την πανδημία- για τίς μεγάλες χαρές! 26 Ἰουλίου 2021 ἔφθασε στην Ἀθήνα ὁ μακαριστός πλέον Μητροπολίτης Ουγκάντας κύριος Ἰωνάς, δυνατός μεν ψυχῇ και πνεύματι, σώματι δε ασθενής. Ἦρθε στη Μητέρα Μονή -ὅπως την αποκαλοῦσε- στο Μοναστήρι μας τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς Μαζίου Μεγάρων, που το ἔλεγε και εἶναι ὄντως ἡ Μητέρα Μονή του ἐν Οὐγκάντα ομώνυμου νεοίδρυτου Μοναστηρίου! Ἦρθε ὁ Μακαριστός και κανονίσαμε τα εγκαίνια του ὀλοκληρωθέντος Ναοῦ τῆς Μονῆς για την 14^η Οκτωβρίου 2021. Οἱ ετοιμασίες πολλές, συναγερομός αγάπης και αλληλεγγύης, οἱ ἀδελφοί τῆς Μονῆς μας, οἱ φίλοι τῆς Μονῆς μας ἀπό τα Μέγαρα, ἀπό τη Σαλα--μίνα, ἀπό την Ἐλευσίνα, ἀπό την Ἀθήνα, ὁ Ἱεραποστολικός Σύλλογος τῆς Πάτρας «Ὁ Πρωτόκλητος» -ὅλοι ἀδελφοί- σέ μια κοινή προσπάθεια!!!

Η Ένωσίς μας για την προσπάθεια αυτή, προσέφερε 13.000€ για την στέγαση του Ιερού Ναού της Αγίας Παρασκευής.

Προσπάθεια όλοκάρδια να ολοκληρωθεί η Εκκλησία, να στολιστεί, να τακτοποιηθεί και να γίνουν λαμπρά τα Εγκαίνια την ημέρα, πού από την αρχή αποφασίσαμε να είναι ή πανήγυρις της Μονής της Ουγκάντας - 14 Οκτωβρίου - πού γιορτάζουμε το θαύμα της Αγίας Παρασκευής,

πού έκανε στη Χίο τό 1442 μ.Χ. σώζοντας από την καταστροφική καταιγίδα στην πόλη της Χίου.

Όμως ό Δεσπότης και Πατέρας της Ουγκάντας, ό Ιωνάς ό θρυλικός πλέον τής Ουγκάντας θρησκευτικός και εθνικός ήρωας και ευεργέτης, στις 5 Σεπτεμβρίου 2021 έφυγε για τον Ουρανό, μετέστη εκ του θανάτου είς τήν ζωήν τήν αίώνιον, για να σαββατίση έκ των πολλών κόπων, πού στήν Έκκλησία προσέφερεν...!

Αμέσως ό Μακαριότατος Πατριάρχης Άλεξανδρείας κ. Θεόδωρος αποφάσισε να μην άναβληθῆ τίποτα, να πραγματοποιηθούν τα προγραμματισμένα εγκαίνια, και μάλιστα από τον "Ίδιο τον Πατριάρχη, την ορισθείσα ημέρα, πού ήταν ακριβώς και ή 40^η από την κοίμησή του Μητροπολίτη Ίωνά (+) (5 Σε-πτεμβρίου-14 Οκτωβρίου)!...

Την Πέμπτη -ημέρα των Εγκαινίων- το πρωί-πρωί κατέφθασε ό Μακ. Πάπας και Πατριάρχης Άλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ό Β'. Η άφιξή του έγινε με όλες τίς τιμές και με συνοδεία κρατική, αλλά και υποδοχή από τούς αυτόχθονες γεμάτη σεβασμό, τιμή και ευλάβεια και με χορούς και κύμβαλα...

Ο Πατριάρχης υπογράφει στο κατασάρκιο της Αγίας Τραπέζης.

Ξεκίνησε η τελετή (αφού είχαμε ψάλει τον "Όρθρο), έγινε μεγαλειώδης λιτανεία των Ιερών Μαρτυρικών Λειψάνων με την συμμετοχή περίπου 500 ανθρώπων.

Απόσπασμα κειμένου από το περιοδικό «Φως Εθνών, τεύχος 171»

